

2. Jesper Wung-Sung: Kød

Teksten er fra novellesamlingen Mænd er fra Marstal, 2007.

Jesper Wung-Sung (f. 1971), dansk forfatter.

Har kornet ikke et liv! Er ikke også kornet et individ! Har ikke også det sin egen drift, sin egen vilje, og sine egne små kornlemmer? Er ikke også selve det lille bitte frø en person? Når mejetærskeren mejer marken, er det så ikke masse mord? Halshugning af tusinder, nej millioner, der får den franske revolution til at ligne et pladderhumanistisk karneval! Hvad skal vi leve af: Luft selvfølgelig. Masser af gode, store portioner luft – med top på. Næringsrig luft morgen, middag og aften. Og en luft-snack som mellemmåltid. Men-men-men. Har ikke også luften et liv? Er ikke også den et selvstændigt individ med rettigheder, luft-rettigheder? Skal ikke også den have lov til at boltre sig frit og blidt i stedet for at blive tvunget ned i vores mørke, uhumske, og ildelugtende lunger. Er det ikke bare fordi, vi mennesker er for dumme og for primitive til at se og anerkende luftens liv og behov? Ligesom vores hørelse er for ringe til at høre kornet skribe i dødssmerte...

Ordene blev ved med at kværne i hovedet på ham. Han blev ved med at lægge dem frem på det hvide bord foran sig. Han parterede dem, bankede dem, trak dem igennem maskinen til lange strimler af sætninger, og lagde dem på vægten. Så tog han dem ned igen og begyndte forfra. Parterede, bankede, hakkede, og vejede. Da han var færdig med det sidste parti kød, slyngede han kniven i blokken. Den sad dybt som en økse. Sveden drev af ham. Så gik han hen til vasken.

Det var omsonst at skrive. Han var ikke rimsmed, han var slagter. Aviser var og blev klamme. Man blev beskidt af dem. Man fik sorte fingre bare af at røre ved dem. Mens dette var blod, rent blod.

Man skulle arbejde. Man skulle have haft hundrede kilo frossent kød over rygstykket for at kunne snakke med. Båret det ene læs efter det andet med hænder man ikke kunne mærke for bar kulde. Men der var ikke en sjæl i dag, der forstod at arbejde.

Men det var mere galt fat: Der var heller ingen som værnede om dem, der prøvede på at gøre deres arbejde. Det var en national falliterklæring. Man kunne så lige så godt lukke og slukke og forære det hele til tyskerne!

Han havde snakket med forsikringsselskabet om formiddagen. Det var den samme dame som sidst. Men det var gået hurtigt denne gang, alt for hurtigt. Første gang havde hun spurgt til omstændighederne, de havde fået en snak. Nu havde han fået en check alt for hurtigt. Hun havde ikke sagt det, men det hang i luften: Præmieforhøjelse¹. Anden gang inden for fjorten dage, havde hun bemærket. Mere til sig selv lød det, som havde hun siddet og kigget ned i papirerne.

Glarimesteren havde fløjtet. Det tror sgu fanden: Titusind kroner for sådan en rude! Og det var den anden. Tyvetusind på fjorten dage. Det var glarimester, man skulle have været. Dem var der ingen som generede. Med mindre der var noget, som hed Forening til Glassets Beskyttelse – skulle i øvrigt ikke undre. Men ham Fløjte-Finn havde kronede dage. Man skulle tro, det var ham selv, der kørte rundt

¹ *Præmieforhøjelse*: forhøjelse af prisen for forsikringen.

40 og smadrede ruderne forinden. Men det var det ikke, sagde politiet. De vidste hvem det var, men ville ikke løfte en finger. Det var en flok elefanthueklædte tøsedrengstalinister², der om natten kylede brosten igennem ruden for så at stikke halen mellem benene og løbe hjem til jordhytten, hvor de gemte sig tredive mennesker i en bunke. Og hvis man kom efter dem og trak dem ud ved halebenet en
45 efter en, så ville de hænge der i luften og pibe som mus om, at det var vold, og at de gik ind for peace.

»Kød er mord«, stod der på sedlen, som var bundet rundt om brostenen. De skulle få mord. Når en flok talebobler inde i Folketinget ikke gjorde et klap, så måtte man tage sagen i egen hånd. En mand skal have lov til at arbejde i fred.

50 Han overnattede i sin slagterforretning. Det var varmen, disse nærmest tropenætter, der lokkede dyrene op og ud på gaden. Der skete ingenting den første nat. Han hørte dem pusle flere gange, men de kom aldrig helt frem. Det gjorde de den anden nat.

Han havde siddet i stolen – i ly af disken – og blundet lidt. Klokkeren måtte være
55 mellem to og tre. Luften var kølet lidt af. Han havde lige lagt kniven fra sig og rejst sig for at pisse en tår, da han fik øje på dem. De kom op ad sidegaden, en flok sorte skygger. Han greb kniven, og nede i knæ rykkede han hurtigt hen til døren. Bøjet og tæt ind mod karmen ventede han. De kom nærmere. Der var fem-seks af dem. Som rotter krøb de mod kødet. Nu var de ude på gaden, på det modsatte for-
60 tov. Så krydsede de snigende. Hans hånd strammede om skæftet. Døren op i hovedet på den første og kniven i brystet på den anden... Men halvvejs stoppede de op, trippede, og så løftede den ene armen i hovedhøjde. I det samme slap han kniven og stødte døren op. Bag ham lød et brag, som var en bombe sprunget. Trykket fra eksplosionen syntes med et at blæse dem alle væk fra forretningen. Han befandt
65 sig langt ude på gaden, og de længere nede ad den. Han løb, de løb. Afstanden var for stor. Men så, som ramt i ryggen af en splint, faldt en af de bagerste. Rottebene-
ne gled under ham, og så lå han der. De andre løb videre – dyr tænker kun på deres eget skind. Han var over ham. Rotten slog vildt omkring sig, men han greb fat i nakkeskindet og fik vredet armen om på ryggen. Først gjorde den sig stiv,
70 stemte fødderne i jorden, og forsøgte at sprælle. Så gav den op, gjorde sig slap, og lod sig bare slæbe af sted. Den spillede død, men ham kunne de ikke tage røven på! Han trak ham ind i forretningen, og da han mærkede glasskårene under fødderne, nærmest løftede han rotten op og slyngede den ud i baglokalet, hvor den ramte fliserne henne i hjørnet.

75 Han gik frem og tilbage foran den med kniven i hånden. Den sagde ikke en lyd men sad bare i hjørnet. Sad og gemte hovedet i hættens som en skildpadde. Han trådte hen og flåede hættens af. Det var ikke andet end en stor knægt. En lille hvid knop af et hoved, skaldet, eller i hvert fald næsten uden hår på hovedet. En grim ring gennem det ene øjenbryn. Og så bleg i ansigtet at kroppen nærmest råbte på
80 proteiner. Mad, i det hele taget. Knægten var for tynd til at man kunne koge selv den mest slatne suppe på ham. Det ville være som at sætte vand over til te. Han

² *tøsedrengsstalinister*: stalinist: tilhænger af den kommunistiske ideologi stalinisme. Her brugt nedsættende.

ville ligge der og vippe rundt i overfladen som en ispind, men skribe ville han vel, når vandet kom op i graderne. Når man var stor nok til at kaste med brosten, måtte man også kunne tåle, hvad der kom tilbage i hovedet! Han begyndte at råbe.

85 - Så du skal gå og smadre andre folks forretninger! Hvad hvis jeg smadrede dig! Hvad hedder du? Jeg sagde: Hvad hedder du!

Drengen sagde ingenting men sad bare og gloede lige på ham.

- Nå! Du kan smadre ruder, men du kan ikke snakke. Jeg skal lære dig at smadre ruder!

90 Han trådte frem og holdt spidsen af kniven hen mod drengen.

- Hvad er dit navn? råbte han.

Drengen drejede hovedet væk, lidt væk, men holdt læberne lukkede.

- Skal du ødelægge et arbejde! Bare fordi du ikke kan lide kød!

Han fløj tilbage, lagde kniven, greb en blodpølse, og stak den ind under næsen
95 på ham.

- Så du kan ikke lide kød! Du skal komme til at æde denne pølse!

Han flåede skindet af, borede to fingre ind i drengens kinder, forsøgte at tvinge hans kæber op, mens han maste på med pølsen.

- Smager det godt? Det er ægte svineblod! Hvad var det du hed! Var det Svine-
100 tæer! Var det Svinetryne! Eller Svinehale! Hvar!

Han slap drengen, der drejede hovedet væk og spyttede på gulvet. Han stak ham en syngende lussing, der halvt væltede ham omkuld.

- Skal du spytte på mit gulv!

Drengen havde ikke flyttet sig. Han sad og gloede ind i væggen, mens han gik
105 frem og tilbage i en halvcirkel foran ham.

- Hvad vil du leve af? Hvar! *Kærlighed og kildevand!* Ha – har du hår på den! Har du i det hele taget hår på den!

- Fascist-svin! sagde drengen hurtigt. Han stirrede på ham med onde øjne.

Der gik et øjeblik, så brølede han:

110 - Skal du kalde mig et svin! Det er dig der er et svin! Ja, et økologisk landsvin på tohundrede kilo som lige er kommet herind fra marken! Er du: Og du skal slagtes! Kunden venter! Og kunden har altid ret! Han vil have bøffer, medister, småkød, fars ...

Han rev drengen op fra gulvet, holdt ham i luften med en hånd i anorakken og
115 stødte ham op på kødkrogen, så han hang og dinglede i hættten. Han hev den store kniv fri af blokken og vendte sig igen mod ham. Drengen sprællede som en sinds-
syg, og da han så ham komme imod sig, begyndte han pludselig at skribe. Et langt hvinende svineskrig. Indtil han så gled ud af anorakken og faldt ned på gulvet. Her begyndte han at græde.

120 *Hun* begyndte at græde. Han kunne se det nu. Hver gang et hulk steg op gennem kroppen, kunne han se brysterne vippe under T-shirten. Det var bare en pige. Hun måtte være syg. Det var en pige. Gråden rungede hult mod væggene.

Hun sad med panden mod knæene og armene rundt om.

Han forsøgte at trøste hende.

125 - Hvad hedder du?

- Pernille.

- Hvor bor du?

Hun sagde ikke noget.

- Bor du hjemme?

¹³⁰ Hun trak på skuldrene.

- Hvor gammel er du?

- Femten.

- Har du en mor og far?

Hun nikkede.

¹³⁵ Hun ville gerne hjem. Han tog hendes anorak ned fra krogen. Han lavede en stor pakke med kød. Hun lovede at tage den med hjem. Hun havde nikked, da han havde spurgt. Han blev stående ved døren og så hende gå med pakken i hænderne.

De ville pakke den hvide gave ud på bordet. Og familien ville sætte sig ned og spise. De ville sidde og spise og snakke. Sige noget om maden, og om noget andet.

¹⁴⁰ Han gik ud bagved. Lod strålen larme ned i risten. Måske ville de komme igen. De ville komme kørende i bil alle sammen. Forældrene på forsædet, og hun på bagsædet. De ville takke ham for det hele. Og købe noget med hjem til aftensmaden. Kød. Hans kød.